

tionairer, medens der for Bemmetofte er to Curatorer, men Staten, Regjeringen, har ikke Noget med denne Bestyrelse at gjøre, og deri laa atter en Grund til ikke at bringe dem ind i den Lov, som det ærede Medlem pegede hen paa, af 24de April 1860.

Jeg skal ikke indlade mig paa at anføre noget Nærmere til Gjendrivelse af den ærede Rigsdagsmands Endringsforslag, fordi han ikke til Støtte for det har anført nogen Grund, som det er muligt at møde; men jeg vil i Grunden med størst Held kunne henholde mig til den Bevisførelse, han selv opstillede til Styrke for sit Endringsforslag. Der fremkom fra hans Side uafbrudt saadanne Bemærkninger, som jeg særdeles godt kunde tage til Indtægt for min Mening; men jeg skal deraf kun fremhæve een, nemlig den, hvorigjennem han opstillede som Noget, der ogsaa skulde bidrage til at forklare det Urigtige i Souverainitetens Afsærb med Hensyn til disse Midler, at man slet ikke kunde skjæle imellem, hvad der henhørte til Lovgivningen, og hvad der henhørte til det Administrative. Deri ligger det bedste Bevis for, at Forholdet aldeles ikke lader sig saaledes ordne; men saa Meget er vist, at den ærede Rigsdagsmand i alt Fald sikkert ikke har handlet rigtigt, naar han her foreslaaer i Finantsloven optaget en Bestemmelse, som angaaer et Forhold, han ikke selv har kunnet give noget videre Bidrag til at gjøre — som han udtrykte sig — gjennemskueligt, og som, hvorledes man end vil vurdere det, han har anført til Støtte derfor, dog maa erkjendes ikke at være af den Natur, at der kan være Tale om at betragte dette Forslag som vel overveiet, eller det, hvorpaa Forslaget gaaer ud, som noget Saadant, om hvis Rigtighed Folkethinget efter de Oplysninger, der endnu foreligge, er istand til at have nogen Mening. Jeg troer saaledes, at Thinget, hvorledes det end forresten vil betragte Spørgsmaalet om disse Stiftelser, ikke vil kunne gaae ind paa Forslag om her at afgjøre Noget med Hensyn til dem, men det er klart, at man, naar man tiltræder

Endringsforslaget, derved vil have udtalt en Mening om, hvorledes dette Spørgsmaal maatte være at løse. — Paa den første Deel af Endringsforslaget skal jeg slet ikke nærmere indlade mig. Den ærede Rigsdagsmand har bemærket, hvad jeg i fuldt Maal giver ham Ret i, at det efter hele Situationen vilde være overflødig og uhensigtsmæssigt at gaae ind paa en Debat af Spørgsmaalet om, hvad der staaer i Forbindelse med de til Embedsmændenes Lønninger, og navnlig til Præstestabets Lønninger, henlagte Midler, og jeg holder mig desuden overbeviist om, at dette Endringsforslag ikke kan blive vedtaget af Thinget.

Seavenius: Udvalgets Fleertal har under Nr. 22 stillet Forslag om Indsættelse af en Anmærkning, hvilket Forslag jeg ikke kan være istand til at tiltræde, og jeg skal ganske kortelig sige hvorfor. I dette Forslag kan jeg ikke see Andet end først og fremmest en Dabel over den Maade, hvorpaa Regjeringen har baaret sig ad, idet den paa 30 Aar har bortleiet Grunde udenfor Vesterport til en Industriudstilling. I denne Dabel kan jeg ikke deel-tage, jeg troer tvertimod, at det er en for-tjenstlig Ting at virke hen til, at en saadan Industriudstilling kan komme i Gang, og jeg troer ikke, at der fra Statens Side er opoffret Noget af Betydning ved den Overdragelse, her er Tale om. Det omhandlede Terrain ligger vel paa et Sted, som i Fremtiden vil faae en særdeles høi Værdi, det er sandt; men for Øieblikket er det dog ikke i den Tilstand, at jeg kan antage, at dets Værdi er saa over-ordentlig stor, da det er dybt nedskænket under Vesterbroes Niveau og for en Deel bestaaer af opfyldt og sumpet Land. Naar der nu af Regjeringen udbringes 500 Rd. pr. Td. Land for dette Terrain, saa finder jeg ikke, at man kan sige, at den Disposition, som der er tagen, er saa sær ufornuftig. Jeg veed vel, at den egentlige Grund, hvorfor man er imod denne Foranstaltning og ved denne Anmærkning søger at værges sig imod Dispositioner af lig-